

Opera suspicionată (OS) Suspicious work		Opera autentică (OA) Authentic work
OS GORGHIU, Alina; STĂNESCU, Nicolae Bogdan Codruț; SÎRBU, Manuela; MUNTEANU, Mihai și DEDU, Ion. <i>Medierea - oxigen pentru afaceri</i> . DUHAN, G.V., LAZĂR, D.M. (ed). București: Universul Juridic. 2011.		
OA NICU, Vasile. Medierea – un pas decisiv și ireversibil pentru reinstaurarea dialogului social ca fundament al dezvoltării durabile. <i>Revista Națională de Drept</i> . 3/2010. Disponibil la: http://revistadrept.com/category/editia-nr32010/ . Ultima accesare: 12 septembrie 2015.		

Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion

p.28:10 – p.31:19; p.34:20 – p.37:21; p.42:14 – p.47:04	p.1:01- p.00:00
--	-----------------

Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la
Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at
www.plagiate.ro

Notă: p.72:00 semnifică textul de la pag.72 până la finele paginii.
p.00:00 semnifică ultima pagina în întregime

Notes: p.72:00 means the text of page 72 till the end of the page.
p.00:00 means the last page, entirely.

Argumentarea calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	

6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

- a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.
- b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

¹ Lege nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. *Ghid de acțiune împotriva plagiaturului: bună-conduită, prevenire, combatere*. Cluj-Napoca: Ecou

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.*
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.*
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.*
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.*
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.*
- vi) Piese de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.*
- vii) În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleleași premise cu aceleleași concluzii ca în opera autentică...”*

Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. *Prevenitor de plagiat*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

- a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.
- b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

¹ Lege nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. *Ghid de acțiune împotriva plagiaturului: bună-conduită, prevenire, combatere*. Cluj-Napoca: Ecou

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.*
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.*
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.*
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.*
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.*
- vi) Pieseile de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.*
- vii) În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleleași premise cu aceleleași concluzii ca în opera autentică...”*

Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. *Prevenitor de plagiat*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Dr. Av. **ALINA GORGHIU**

(coordonator)

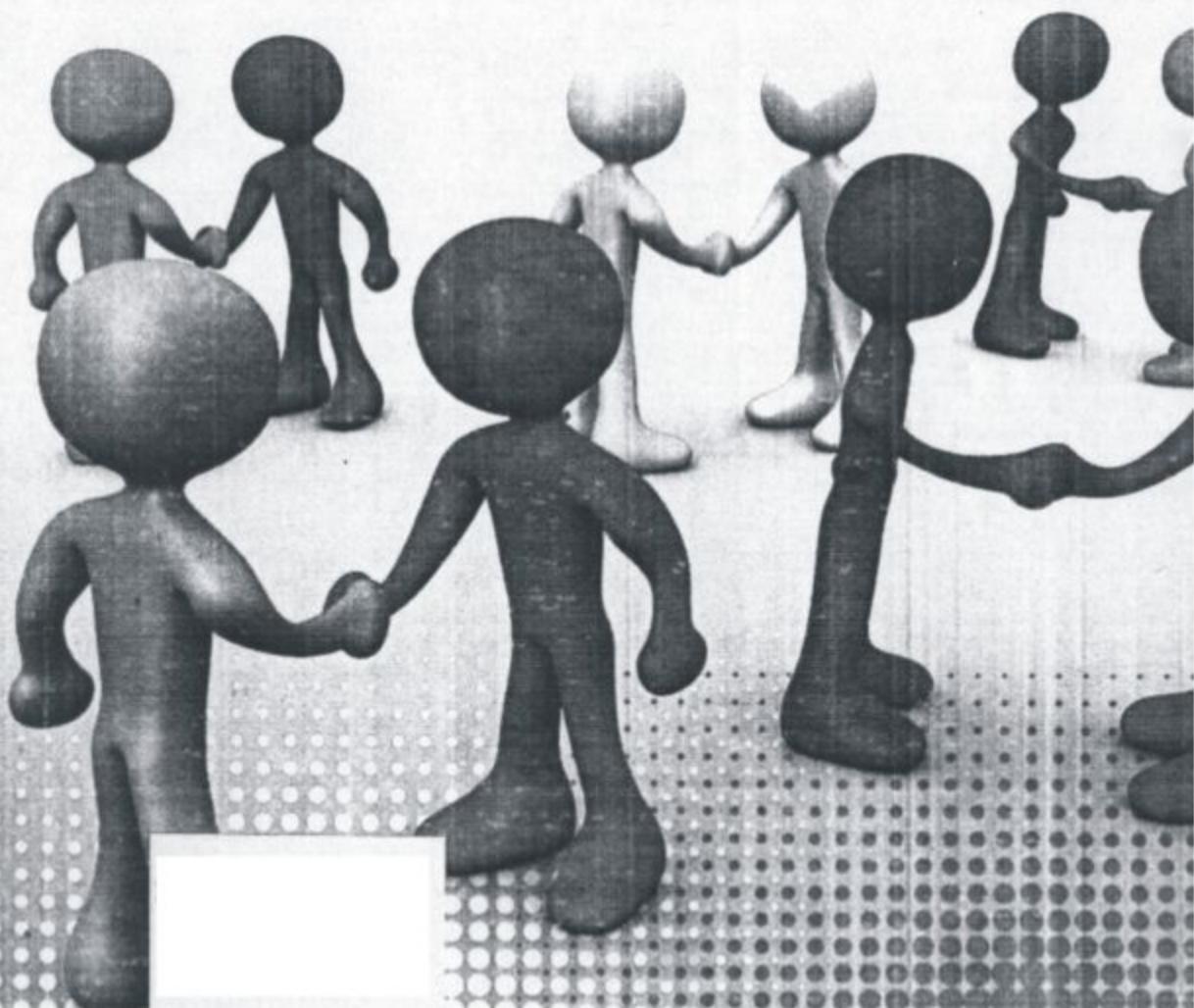
Dr. NICOLAE BOGDAN CODRUȚ STĂNESCU

Dr. Av. MANUELA SÎRBU

MIHAI MUNTEANU • ION DEDU • CIPRIAN FRANDEŞ

MEDIAREA

Oxigen pentru o societate modernă

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2011, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al
S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOTIT DE SEMNATURA SI STAMPILA
EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Medierea : oxigen pentru afaceri / coord.: lect. univ. dr. av. Alina Gorghiu ; dr. Nicolae Bogdan Codruț Stănescu, lect. univ. drd. av. Manuela Sirbu, Mihai Munteanu, Ion Dedu ; ed. îngrijită de George Vladimir Duhan și Diana Mihaela Lazăr. - București : Universul Juridic, 2011

Bibliogr.

ISBN 978-973-127-552-9

I. Gorghiu, Alina (coord.)

V. Dedu, Ion

II. Stănescu, Nicolae Bogdan Codruț

VI. Duhan, George Vladimir (ed.)

III. Sirbu, Manuela

VII. Lazăr, Diana Mihaela (ed.)

IV. Munteanu, Mihai

316.472.3

REDACTIE: tel./fax: **021.314.93.13**

tel.: **0732.320.665**

e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL telefon: **021.314.93.15; 0726.990.184**

DISTRIBUȚIE: tel./fax: **021.314.93.16**

e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

**COMENZI ON-LINE,
CU REDUCERI DE PÂNĂ LA 15%**

Capitolul I

Medierea în România

1.1.

Cadrul legal

1.1.1. Medierea în dreptul intern

Societatea românească modernă, al cărei sistem democratic se află încă la început, a înregistrat o creștere fără precedent în ceea ce privește numărul, complexitatea și gravitatea litigiilor și al conflictelor, indiferent că ne referim la conflictele dintre persoanele fizice, la conflictele dintre persoanele juridice sau la cele mixte.

Sistemul de justiție din România se confruntă cu probleme financiare și de resurse umane, descentralizarea deciziilor administrativ-financiare și raționalizarea cheltuielilor fiind o necesitate. Puterea judecătorească are nevoie, pe lângă modificările aduse de noile coduri, de o gestionare eficientă a resurselor umane și materiale (aceasta în contextul în care în anul 2010 au fost peste 4.000.000 de dosare pe rolul instanțelor, gestionate cu o schemă de personal de la nivelul anului 1989).

În acest context, utilizarea metodelor alternative de soluționare a disputelor a devenit imperios necesară, fiind o prioritate pentru asigurarea eficienței justiției, sufocată în această perioadă de numărul deosebit de mare de dosare. Costurile antrenate de către stat cu privire la aceste procese pot fi mult diminuate prin consolidarea profesiilor care oferă alternative justiției statale (mediere sau arbitraj).

Medierea, prin care s-ar asigura un plus de descentralizare și flexibilitate pentru sistemul de drept românesc, nu este o activitate

nou apărută în România, dar scopul ei este de a favoriza o justiție mai flexibilă și puțin costisitoare, precum și degrevarea instanțelor de cauzele minore. Orice persoană care a fost parte într-un proces (penal, civil, comercial etc.) cunoaște faptul că acesta implică, în cele mai multe cazuri, resurse pecuniare considerabile și timp pierdut în instanțe. Resursele pecuniare vizează nu doar onorariul avocaților sau taxele de timbru, ci și sumele de bani necesare deplasărilor la termenele de judecată. La acestea se adaugă stresul pe care birocratizarea excesivă îl cauzează părților.

1.1.2. Reglementarea medierii în România

Despre mediere s-au elaborat sute de teorii, mai mult sau mai puțin științifice, mai mult sau mai puțin legale, dar toate unite de un scop comun esențial: stingerea disputelor, conflictelor, diferendelor, neînțelegerilor etc.

Asupra terminologiei s-a declanșat un război lingvistic fără precedent, fiecare grup de teorii încercând să-și aroe prerogativele de titular al esenței conceptului, fără ca, până în prezent, acest statut să fie recunoscut vreuneia dintre ele.

La nivel mondial, medierea este un concept instituționalizat și reglementat, cu implicații în cele mai diverse și mai complexe, chiar dificile tipuri de conflicte sau dispute, pornind de la neînțelegerile cu consecințe materiale și juridice interumane și până la conflictele armate din zonele de notorietate, ca de exemplu Fâșia Gaza, Angola etc.

Constatăm aşadar că noțiunea și conceptul de mediere a rezonat pozitiv în conștiința umană, primind un grad de încredere substanțial, mult mai mare decât cel atribuit personalităților politice publice și instituțiile de stat.

De altfel, din punct de vedere istoric, medierea este identificată de unele studii sociologice odată cu apariția formelor primitive de socializare, ceea ce înseamnă că, medierea se desprinde direct din

nevoia omului de a se înțelege cu semenii săi, prin mijloacele care țin de folosirea inteligenței sale superioare, a liberului arbitru, a intelectului și rațiunii, utilizând exclusiv comunicarea, fie ea verbală, nonverbală sau paraverbală.

Așadar, reglementarea conceptului și organizarea sa legală au reprezentat o necesitate, o trebuință socială, izvorâtă ca o adevărată comandă socială din chiar mediul social unde, recrudescența și multiplicarea dramatică a tuturor tipurilor de dispute/conflicte a reprezentat în permanență o amenințare la adresa securității sociale și, pe cale de consecință, a individului însuși ca actor social principal.

Evoluția instituției medierii și a mediatorului s-a circumscris inevitabil evoluției organizării politice a statului, sistemele totalitare instituind adevărate pseudo-instituții cu rol declarativ de mediere și mediator, dar care de fapt, acționau ca adevărate organisme de represiune.

Societățile democratice, unde autodeterminarea socială și populară reprezinta și reprezintă singura voință publică activă, au elaborat reglementări și au poziționat instituția medierii în centrul motorului dezvoltării sociale, rezultatele fiind notabile, în primul rând prin conduită creată la nivelul individului față de apariția și stingerea unui conflict sau a unei dispute.

Din punct de vedere lingvistic, terminologic, doctrina a polemitizat între noțiunile de conflict și dispută, construindu-se două tabere cu poziții oarecum ireconciliabile: școala americană clasică, unde metodele ADR (Appropriate Dispute Resolution) au devenit un instrument foarte eficient și foarte folosit, instituționalizat pe scară largă și școala europeană, mai Tânără și fără experiență, unde conceptul s-a conturat în jurul noțiunii de conflict.

Psihologii și sociologii americani au demonstrat prin studii temeinice, științific elaborate, faptul că noțiunea de conflict utilizată de mai tânără școală europeană creează prin chiar folosirea ei un anume tip de prizonierat la nivel mental, ideea de conflict exprimată verbal transțând la nivelul subconștientului adevărate granițe între părți, sau între mediator și părți.

Față de complexitatea noțiunii de conflict, ideea de dispută pare mult mai delimitată ca proces psihosenzorial, mult mai bine conturată în dimensiunile sale fizice, faptice și mult mai facil de abordat.

Apărută recent din punct de vedere instituțional și legal, medierea în România reprezintă o încercare remarcabilă de a consolida maturitatea democratică a societății românești post comuniste, constând în principal în cedarea unor atribuție de autoritate publică, unor persoane pentru care legea nu instituie o procedură riguroasă, îndelungată și rigidă de calificare profesională personală.

Prin Legea nr. 192/2006, forul legislativ a pus bazele legale necesare organizării și exercitării unei noi ocupații profesionale, pentru care este deschis accesul tuturor calificărilor profesionale de nivel universitar, confirmate prin absolvirea cu diplomă de licență.

Originile medierii ca proces interuman relațional și prin excelență comunicativ sunt probabil ancestrale, dacă ținem cont de faptul că natura umană are în mod intrinsec o componentă puternic conflictuală, care este tocmai acea parte a ființei umane care o face prin excelență socială, dependentă de grup, de comunicare.

Societatea românească modernă, în plină transformare democratică, într-un permanent și dinamic proces de căutare a valorilor reale și pozitive pentru dezvoltarea durabilă, a înregistrat o recrudescență fără precedent în ceea ce privește numărul, complexitatea și gravitatea litigiilor și a conflictelor, fie că ne referim la conflictele dintre persoanele fizice, fie că ne referim la conflictele dintre persoanele juridice sau la cele mixte.

Pe acest fond, reglementarea medierii ca un sprijin activ și participativ pentru aparatul de justiție, a devenit imperios necesară, instituțiile special abilitate fiind realmente sufocate de numărul și complexitatea tot mai crescute ale litigiilor de orice fel.

Deși criticat foarte dur pentru numeroasele sale imperfecțiuni, acest act normativ s-a poziționat relativ ușor în cadrul juridic general, devenind în primul rând un scop pentru justiție și nu mijloc pentru justițiabili.

Reglementarea poate fi criticată în primul rând pentru incoerența fundamentală, pentru insuficiența ancorare în situația de fapt, dar și pentru gradul prea mare de relativitate juridică a procesului astfel organizat.

De altfel, modalitatea procedurală a medierii consacrată de legea română se rezumă la medierea facilitativă și nu instituționalizează și celelalte stiluri de mediere utilizate în lume: medierea evaluativă, medierea narativă, medierea transformativă etc.

În prezent, instituția medierii în România se află în etapa de cristalizare conceptuală și structurală încercând să-și definească cât mai precis statutul de instituție legală și să se delimitizeze cât mai eficient de instituțiile și profesiile cu atribuții și competente similare.

Procesul este extrem de dificil dat fiind faptul că, atât din punct de vedere al fondului reglementării legale cât și în ceea ce privește demersul procedural medierea nu este foarte coherent integrată în mecanismul legal în care acționează.

Tocmai această doză destul de mare de relativitate oficială pare a știربي până în prezent din importanța medierii ca alternativă legală de soluționare a conflictelor sau disputelor.

1.1.3. Medierea în dreptul comunitar

La 21 mai 2008 Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat Directiva nr. 2008/52/CE privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială.¹

Această reglementare se înscrive în obiectivul Comunității privind menținerea și dezvoltarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor. În acest scop, au fost adoptate măsuri în domeniul cooperării judiciare în materie civilă care sunt necesare bunei funcțio-

¹ Publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 136 din 24 mai 2008.